

Side ønskede denne Lov gjenneført. Der kan jo vistnok ikke være Spørgsmaal om, at naar det flere Gange er prøvet fra selve Ministeriets Side at faae en vis bestemt Bestyrelsesgren ordnet ved Lov, og det viser sig, at Ministeriets egne Bestræbelser aldeles ikke have kunnet lykkes, og derefter Repræsentationen velvillig søger at komme disse Bestræbelser imøde ved at give det Leilighed til at kunne bestyre en saadan Statsgren uden at volde de hyppige Ulemper, som en gjentagen Udbetaling fra Statskassen dog altid maa fremkalde, saa kunde der være Opfordring til fra Ministeriets Side at søge saa nøie som muligt at faae den paagjældende Lov udført i den Aand, hvori den er givet. Den høitærede Kirke- og Undervisningsminister har nu i sit Foredrag idag saa tydelig vist, hvorledes man kan gaa hen og ud af denne Lov læse det, som stemmer bedst med alle de uheldige Forhold, som dens Udførelse har ført med sig. Den ærede Minister talte om, hvad han skulde bevise. Nu skal jeg tillade mig at bevise hym, at, hvad han har villet sige om Loven, staar aldeles ikke i Loven, og jeg vil bede den ærede Minister om ogsaa at læse efter, hvad der staar i Loven, saa vil han se, at, hvad han har fremhavet som noget af det, der har medført alle disse Ulemper ved Theatrets Bygning og Alt, hvad der kom efter, hvile ene og alene paa Bestyrelsens egne Skuldre, fordi den har set bort fra alle økonomiske Hensyn ved Gjennemførelsen af dette Foretagende. Under disse Omstændigheder er det aldeles nødvendigt for mig — og jeg maa udbede mig det høie Things Tilladelse og Taalmodighed til med mig — at gjennege, hvad der hører til denne Sag. Naar den fremtreder her i Statsrevisionens Indstilling som et Spørgsmaal, der har den høieste Grad af Vigtighed med Hensyn til der Maade, hvorpaa vore Bevillinger overholdes, saa er det nødvendigt, at Sagen bliver gjennegeet paa alle mulige Punkter. Her maa ikke lades noget Punkt tilbage, som ikke bliver tilstrækkelig oplyst. Jeg kan gjøre dette ganske simpelt ved at gjennege Lovens enkelte Bestemmelser. Den første Paragraf — jeg maa udbede mig den ærede Formands Tilladelse til at læse Paragraferne op enkeltvis — lyder saaledes: „Naar der af Københavns Kommune uden nogen til Theatrets fremtidige Stilling eller Statskassens Forpligtelse knyttet Betingelse tilveiebringes et Tilskud af mindst 250,000 Rdl., fordelt ligeligt paa 5 Aar fra 1ste April 1870 at regne, samt naar Kommunen afstaar af Kongens Nytorv et Grundstykke af indtil 4,000 Kvadratalen udfor den forrige militære Høstskole og indvilliger i Overbygning eller Omlægning af den tilstødende Del af Heibergsgaden, bemyndiges Regjeringen til af Sørs Akademi Midler at anvende, enten som Tilskud eller som Laan efter den lovgivende Magts nærmere Bestemmelse, indtil 220,000 Rdl., ligeligt fordelte paa 5 Aar fra 1ste April 1870 at

regne til Opførelse og“ — ville De lægge Mærke til det — „Udstyr af en ny Theaterbygning og de sig dertil knyttende Udgifter (sfr. § 2), og kan Regjeringen derhos i dette Niemed raade over tvende Hjørnegrunde paa Gammelholm, der ligger mellem Øster Kvarter Matr.-Nr. 289 & 330 og Heibergsgaden, samt over den forrige militære Høstskoles Grund.“ De se altsaa, at der raades over et Tilskud fra Københavns Kommune af mindst saa og saa Meget, og der ydes af de dyre Grunde, som laa der ved Theatrets Grund, af hvilke de halve havde en Verdi af mindst 40,000 Rdl. i Penge. Det Spørgsmaal kommer jeg nu siden til, thi det spiller ogsaa sin Rolle med Hensyn til, hvorledes det høitærede Ministerium gjennefører Loven. Hvorfor har nu Loven foreskrevet, at disse Tilskud skulde ydes aarligt i 5 Aar? Det er, fordi man ogsaa derigjennem kunde erhverve sig et Aktiv til Udbetaling af usforudsete Udgifter. Enhver vil jo let kunne indse, at, naar man yder 470,000 Rdl. saaledes, at de skulde indbetales fra den Termin, som Loven fastsætter o. s. v., saa er derved for en klog Styrelse allerede givet Ud sigt til, inden man kommer saa vidt at begynde paa Foretagendet, at indvinde en betydelig Sum i Renter. Dette havde man tænkt sig at have tilraade for usforudsete Udgifter, og der er Ingen, som vil være i Tvivl om, at, naar man først begynder at bygge 2—3 Aar efter, at man har faaet indbetalt de $\frac{2}{3}$ af denne Sum, saa vil man i disse Aar have indvundet ikke saa faa Midler i Rente af en saa stor Sum. Der er altsaa i Loven taget Hensyn til, at der kunde komme Overstrøbelser, og at der ogsaa kunde komme de Stigninger i Priserne, som ere paabe- raabte. — Jeg kommer nu til det andet Hovedstykke, som lyder saaledes: „Naar den nye Theaterbygning er saa vidt færdig, at den kan tages i Brug til 1ste September 1874, nedbrydes efter Udløbet af Spilleaaret 1873—74 den nuværende Theaterbygning, dens Materialier og Inventarier bortsalges, for saa vidt de ikke kunne anvendes i den nye Bygning, og dens Grund overdrages til Københavns Kommune, dog med Forbehold af den Regulering, som maatte kræves til den nye Theaterbygning, og paa det Vilkaar, at den ikke maa bebygges. Den nyopførte Bygning med Grund bliver udelukkende Statens Eiendom.“ Enhver, der vil læse denne Paragraf med Velvillie og søge at opfylde den saaledes, at man ikke derved paadrager Statskassen Forpligtelser, vil jo se, at der i denne kun staar, at naar den nye Theaterbygning er saavidt færdig, at den kan tages i Brug, da er man først berettiget til at selge den gamle og bruge dens Materialier og Inventarium; men der staar ogsaa i denne Paragraf Noget, som jo maatte opfordre en god Bestyrelse til en ganske anden Fremfærd end den, der er brugt. Sagen var jo, at der for ikke lang Tid siden i Forveien var bygget en overordentlig god Scene,